

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΤΑΟΥΛΗΣ

ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2018

Ο Δημήτρης Νταούλης γεννήθηκε το 1996 στην Αθήνα. Σπουδάζει στο Τμήμα Διεθνών Ευρωπαϊκών και Περιφερειακών Σπουδών του Παντείου Πανεπιστημίου ενώ παράλληλα ασχολείται με το θέατρο. Έχει εκδώσει το βιβλίο «Ο κόσμος που γύρισε ανάποδα» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Γαβριηλίδη.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6980037996
email: dimitrisntaoulis2@gmail.com
facebook: Dimitris Ntaoulis

Το κείμενο αυτό μπορεί να διαβαστεί και να αναπαραχθεί ελεύθερα από αυτή τη σελίδα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή, παρακαλείται να έρθει προηγουμένως σε συνεννόηση με τον συγγραφέα.

Βασισμένος στον Ηρακλή Μαινόμενο του Ευριπίδη ο «Μαινόμενος» είναι μια ιστορία που τοποθετεί τον άνθρωπο ανυπεράσπιστο απέναντι στις θεϊκές δυνάμεις. Η Ήρα οδηγεί τον Ηρακλή στο ψυχιατρείο. Μόνο που δεν πρόκειται για τον μυθικό Ηρακλή μα για έναν τυχαίο συγγραφέα που ζει στους Αμπελόκηπους.

Στον φίλο μου, Παναγιώτη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΗΡΑ

ΙΡΙΔΑ

ΛΥΣΣΑ

ΜΕΓΑΡΑ

ΗΡΑΚΛΗΣ

ΠΑΙΔΙ Α΄

ΠΑΙΔΙ Β΄

ΠΑΙΔΙ Γ΄

ΘΗΣΕΑΣ

ΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

ΔΙΑΣ

MAINOMENOS ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΗΡΑ: Εκείνη φορούσε το άσπρο κοντό και σεταρισμένο με εσάρπα φόρεμά της, δημιούργημα κάποιου γνωστού σχεδιαστή κι εκείνος ένα λινό πουκάμισο με μια μπεζ βερμούδα. Καλοκαιρινές επιλογές. Και οι δύο πρωτότυπες ανάμεσα σε όλες αυτές τις εκκεντρικές μαλακίες που πέφτουν στα μάτια μου το τελευταίο δεκαήμερο. Φωτογραφίες, φωτογραφίες, φωτογραφίες, όλοι χαμογελούν γεμάτοι συγκίνηση για το συμβόλαιο που μόλις υπέγραψαν, το συμβόλαιο που τους υποχρεώνει να έχουν ο ένας απέναντι στον άλλο για πάντα σεβασμό, αγάπη, αφοσίωση και κέρατο. Με συγχωρείτε, είπα «κέρατο»; Ήθελα να πω «χρήμα». Γιατί γάμος χωρίς χρήμα είναι αδιανόητος. Γι' αυτό και η σύζυγος εκτός από καλή στις πίπες, το μουςακιά, την αλλαγή της πάνας, τη γιόγκα και το κέντημα θα πρέπει να είναι και εξαιρετη επαγγελματίας ώστε να συμπληρώνει το κεφάλαιο. Το κεφάλαιο της επιχείρησης που μόλις δημιουργήθηκε. Και η επιχείρηση πρέπει να επεκταθεί, να κάνει παραρτήματα, να ενισχύσει το ανθρωπινό δυναμικό της, να εκμεταλλευτεί την τεχνολογία και το φυσικό της κεφάλαιο. Ειδάλλως έρχεται η αποτυχία. Το διαζύγιο. Και τότε οι φωτογραφίες καίγονται, σκίζονται, τα νυφικά και τα λινά πουκάμισα πετιούνται, τα χαμόγελα γίνονται λύπη και οι καρποί του γάμου βυθίζονται στη δυστυχία. Η δυστυχία. Αντίθετο η ευτυχία. Πόσα λεφτά ξοδεύονται εκείνο το βράδυ για μια στιγμή ευτυχίας! Μπομπονιέρες, νυφικά, στέφανα, κουμπαριές, τραπέζια, ορχήστρα, κι άλλες μπομπονιέρες, κουφέτα, πολλά κουφέτα, κάνουμε εμετό τα κουφέτα, κουφέτα άσπρα, κουφέτα με σοκολατίτσα, κουφέτα γεμιστά, κουφέτα να σου κάτσουν στο λαιμό, κουφέτα να σπάσεις το δόντι σου. Μια στιγμή ευτυχίας. Ευτυχία για τη μαμά που επιτέλους ξεφορτώνεται το παιδί απ' το σπίτι, ευτυχία για την κουμπάρα με την μπουκλα που σέρνει το χορό, ευτυχία για την εκατό χρονών γιαγιά σάφαλο που την κρατάνε τέσσερις και εύχεται στους νιόπαντρους, ευτυχία για το θείο που κοιτάει το κωλαράκι του ανήλικου παρανυφακίου, ευτυχία για τη θεία που χορεύει ζεϊμπέκικο με το υπέρογγο στήθος να την πνίγει σε κάθε πήδημα, ευτυχία για την ανιψιά που χαλάει για τέταρτη φορά μες στο μήνα τη δίαιτα και κάνει την παπάρα της με τη λιπαρή χερούκλα της μες στο λάδι, ευτυχία μπόλικη. Ευτυχία και για το βαρβάτο γαμπρό που κάνει το πρώτο καμάκι της έγγαμης πλέον ζωής στη σερβιτόρα την ώρα που κόβεται η τούρτα. Ευτυχία με τα τσουβάλια. Και ξαφνικά παύση. Εκείνη πάτησε το «pause» στο βίντεο. Για εκείνη τη στιγμή η νύφη κοίταξε τον άντρα της στα μάτια. Η οικογενειακή φίλη

έβγαλε την μπουκιά από το στόμα του τριαντάχρονου γιού της για να μην παχύνει και η γριά σάφαλο μας άφησε. Είναι η στιγμή που όλοι αντιλαμβάνονται το μυστήριο. Εκείνο το μυστήριο που κάποτε εκείνος ξέχασε. Κι όμως έχει σημασία η στιγμή. Η στιγμή. Η στιγμή που μητέρα και πατέρα αγαπιούνται. Η στιγμή που κάτι γεννιέται. Κάτι καινούργιο αρχίζει. Η αρχή μιας ολόκληρης ζωής. Εκείνη πατάει και ξαναπατάει το «pause» στο βίντεο μπας και βρει εκείνη τη στιγμή και εκείνος ψάχνει ανάμεσα στους τέσσερις τοίχους να βρει τη γαλήνη. Μα θα ψάχνει για πολύ ακόμα. Γιατί οι δύο θεότητες θα κάνουν πολύ καλά τη δουλειά τους! (Ξεκαρδίζεται) Μα πόσο ωραία του πήγαινε το λινό πουκάμισο. Πόσο ωραία του πάει το άσπρο. Τι ωραία που έσερνε το χορό. Αχ καημένες πόσα θα σύρεις ακόμα. Ξέρω πολύ καλά τι πρόκειται να κάνω. Εκδίκηση θα πάρω για όλες τις απογοητευμένες, για όλες τις απατημένες και παραμελημένες. Οι σύζυγοι θα μετανιώσουν που ατιμάζουν εκείνη τη στιγμή, εκείνη την ιερή αρχή και όλα απ' την αρχή θα ξαναρχίσουν. Πανούργα τα σχέδιά μου (Ξεκαρδίζεται). Ίριδα και Λύσσα ετοιμαστείτε, η Ήρα, Θεά της οικογένειας, της μητρότητας και του σπιτιού σας προστάζει, εκείνον να βρείτε τον άντρα και τα μυαλά του να σαλέψετε! Ηρεμία να μην βρίσκει πουθενά, τον εαυτό του να μην γνωρίζει, τους άλλους να νομίζει για έτερους και σκέψεις μαύρες να έχει! Γρήγορα ξεκινήστε, πιάστε δουλειά και μη χασομεράτε! Ο άντρας που γυναίκα έχει ατιμάσει, που γυναίκα μόνη έχει αφήσει και έχει παραμελήσει, μανιακή κατάληξη να έχει, ας είν' τράνος, ας έχει ρώμη, τίποτα από αυτά δε με ενδιαφέρουν. Φωτογραφίες, φωτογραφίες, φωτογραφίες. Όλοι κοιτούν χαμογελαστοί σαν παντρεύονται τη γυναίκα τους και ανοίγουν το νοικοκυριό τους. Και ύστερα ξεχνούν. Μα τώρα θα τους μείνουν όλα αξέχαστα. Εκείνη φορούσε το άσπρο κοντό και σεταρισμένο με εσάρπα φόρεμά της, δημιουργήμα κάποιου γνωστού σχεδιαστή κι εκείνος ένα λινό πουκάμισο με μια μπεζ βερμούδα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

Η Ίριδα και η Λύσσα πάνω σε ένα σύννεφο ταξιδεύουν.

ΙΡΙΔΑ: Μωρή κάνε πιο κει να ακουμπήσω τα φτερά μου, ολόκληρη θεότητα και δεν χωράω να απλωθώ.

ΛΥΣΣΑ: Ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή που με κουβάλησες! Θα το φάμε το κεφάλι μας με αυτά που με βάζεις και κάνω. Ποια φτερά; Αφού είναι ψεύτικα αυτά, για μόστρα τα έχεις, είναι απ' τα ψεύτικα αυτά, δεν είναι απ' τα καλά!

ΙΡΙΔΑ: Λίγα τα λόγια σου για τα φτερά μου ε! Και πάψε επιτέλους να γκρινιάζεις, έχουμε αποστολή να βγάλουμε σε πέρας.

ΛΥΣΣΑ: Αυτή την αποστολή ο πατέρας των θεών δε θα την εγκρίνει.

ΙΡΙΔΑ: Την εγκρίνει η γυναίκα του που μας έβαλε να την εκτελέσουμε όμως.

ΛΥΣΣΑ: Μωρέ αυτή δεν πάει καλά στα μυαλά της. Πάμε πίσω σε παρακαλώ. Άσε τον Ηρακλή στην ησυχία του.

ΙΡΙΔΑ: Λύσσα, κανόνισε θα σου κόψω τη δορυφορική!

ΛΥΣΣΑ: Και που ξέρεις εσύ από τεχνολογία;

ΙΡΙΔΑ: Αγγελιαφόρος θεότητα είμαι κι εγώ, τα πάντα ξέρω από τηλεπικοινωνίες, σκάσε λοιπόν και προχώρα. Κι αυτό το πράμα, σα μυγούλα πάει, μπίρι μπίρι μπίρι μπίρι, ποτέ δε θα φτάσουμε.

ΛΥΣΣΑ: Καλύτερα, δεν είναι σωστό αυτό που πάμε να κάνουμε. Μια χαρά ζει ο ημίθεος! Με τη γυναικούλα του, με τα παιδάκια του, με το φαγητούλι του, τι μας έφταιξε; Επειδή η άλλη είναι ζουρλή;

ΙΡΙΔΑ: Μην την ξαναπείς ζουρλή!

ΛΥΣΣΑ: Ε μα ζουρλή είναι, δεν ξέρω εγώ από τρέλα; Αλλά βέβαια, όταν οι άνθρωποι σου αποδίδουν τρεις ιδιότητες.... Άκου εκεί και παρθένα και τελεία και χήρα. Αλλά τι λέω είναι και Ήρα προστάτισσα και Ήρα τιμωρός και Ήρα...

ΙΡΙΔΑ: Πάψε Λύσσα...

ΛΥΣΣΑ: Τι να πάψω; Σου λέω δεν πάει καλά! Δεν είναι σωστό αυτό που πάμε να κάνουμε...

ΙΡΙΔΑ: Ε, λύσσαξες Λύσσα!

ΛΥΣΣΑ: Ωραίο το σύστιχο αλλά δεν πιάνει. Όσο θέλω θα γκρινιάζω.

ΙΡΙΔΑ: Βρε θα βάλεις όλη σου την μαεστρία, σκέψου αυτό. Πόσο καιρό έχεις να το κάνεις αυτό;

ΛΥΣΣΑ: Ποιο;

ΙΡΙΔΑ: Το αυτό.

ΛΥΣΣΑ: Τι εννοείς Ίριδα;

ΙΡΙΔΑ: Έλα τώρα!

ΛΥΣΣΑ: Δηλαδή, μπορώ να κάνω ό, τι θέλω;

ΙΡΙΔΑ: Βεβαίως. Έχεις όλο το ελεύθερο. Θα τον φτάσεις εκτός ορίων λέμε καλέ.

ΛΥΣΣΑ: Μπορώ να του δημιουργήσω παράλογες σκέψεις.

ΙΡΙΔΑ: Και όχι μόνο.

ΛΥΣΣΑ: Να βάλω και λίγη σχιζοφρένεια.

ΙΡΙΔΑ: Για προχώρα...

ΛΥΣΣΑ: Και λίγο διπολισμό. Bipolarity!!!

ΙΡΙΔΑ: Ναι ναι, κάνε κι άλλα, κάνε κι άλλα.

ΛΥΣΣΑ: Ε τι άλλο να κάνω, να του δείξω τον κώλο μου;

ΙΡΙΔΑ: Ε όχι δα. Αλλά ξέρεις εσύ, οι φωνές...

ΛΥΣΣΑ: Θα μεγαλουργήσω. Τα μυαλά του θα γυρίσουν ανάποδα. Δεν θα ξέρει ποιος είναι, θα νομίζει πως δεν είναι ο Ηρακλής, θα νομίζει πως είναι κάποιος άλλος, θα μπερδεύει τα παιδιά του με τα παιδιά του Ευρυσθέα, την γυναίκα του θα νομίζει για κάποια άλλη και το σπίτι του θα γυρίζει γύρω γύρω.

ΙΡΙΔΑ: Κανόνισε, τον θέλω σε φάση «Έλεν Μπέρστιν» στο «Ρέκβιεμ για ένα Όνειρο»

ΛΥΣΣΑ: Καλέ αυτό είναι πολύ light, εγώ είμαι ολόκληρη θεότητα της τρέλας, θα επινοήσω μεγαλειώδη πράγματα.

ΙΡΙΔΑ: Μόνο κανόνισε μην κάνεις πάλι κανένα λάθος και μπλέξουμε με τους θνητούς! Κανόνισε, μόνο αυτό σου λέω!

ΛΥΣΣΑ: Άσε μας Ίριδα, μας απειλείς κιόλας! Θυμίσέ μου πού κατευθυνόμαστε.

ΙΡΙΔΑ: Νότια πηγαίνουμε, νότια, άντε να φυσήξει μπας και φτάσουμε!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Η Μεγάρα μπαίνει μέσα στο σπίτι της και το βρίσκει άνω κάτω. Έξαλλη αρχίζει να φωνάζει.

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή! Ηρακλή! Ηρακλή! Μα τι έγινε εδώ μέσα ατομική μπόμπα έπεσε; Τι θα κάνω τώρα; Πρέπει να φέρω τα μπρατσάκια μου!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Τι φωνάζεις πάλι γυναίκα;

ΜΕΓΑΡΑ: Μα τι είναι όλος αυτός ο χαμός τέλος πάντων; Μπαίνω μέσα κι αντικρίζω ρούχα πεταμένα δεξιά κι αριστερά σα χαρτοπόλεμο, ένα μισοφαγωμένο τοστ κολλημένο με τη μαγιονέζα στον τοίχο σα χρησιμοποιημένη σερβιέτα, μια τομάτα ζουληγμένη στο πάτωμα πατημένη από κάποιο παπούτσι, το ίδιο το παπούτσι κρεμασμένο απ' τα κορδόνια του πάνω στο λαμπατέρ. Ηρακλή με απογοητεύεις. Μέρα με τη μέρα γίνομαι όλο και πιο δυστυχής. Δε μπορώ να αντικρίζω πια αυτό το χάος. Τις προάλλες βρήκα το τηλεκοντρόλ στο ψυγείο και αναρωτιόμουν τι διάολο έχεις πια; Δε θυμάσαι που βάζεις τα πράγματα; Μα να βρω τηλεκοντρόλ στο ψυγείο! Ηρακλή έχουμε παιδιά. Αλλά ξέχασα για σένα είναι πιο σημαντική η Γλάυκη, η Μήδεια, ο Ιάσοντας! Μια μέρα έντυσες το αγόρι μας με τα κοριτσιίστικα ρούχα. Τι είναι αυτό; Ξαφνική ροπή του παιδιού προς την παρενδυσία; Τρελαίνομαι Ηρακλή. Δεν μπορείς να διαχειριστείς ένα σπίτι με παιδιά. Δεν μπορείς να το διαχειριστείς Ηρακλή! (Βουρκώνει) Αισθάνομαι ότι κάτι έχεις πάθει. Δεν είναι δυνατόν να συμπεριφέρεσαι έτσι αλλόκοτα. Σύνελθε Ηρακλή, σύνελθε, ο κόσμος είναι εκεί έξω, έξω απ' τα βιβλία και έξω από αυτή τη γαμοσυγγραφή!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μεγάρα!

ΜΕΓΑΡΑ: Το μόνο που σε ενδιαφέρει είναι να κάθεται και να γράφεις. Ημερολόγια, βιβλία, θεατρικά, ξανά ημερολόγια! Από τότε που ξεκίνησες εκείνο το θεατρικό... τη γαμο...

ΗΡΑΚΛΗΣ: Πάψε!

ΜΕΓΑΡΑ: Τους τελευταίους δεκαοκτώ μήνες είσαι... είσαι... είσαι... ε ναι λοιπόν θα το πώ, δεν έχω κανένα ταμπού με τη λέξη. Είσαι άεργος. Όχι άνεργος, δεν ήθελα να βάλω ένα νι και να πω άνεργος. ΑΕΡΓΟΣ. Άεργος σημαίνει αυτός που δεν θέλει να κάνει τίποτα και άρα ξύνεται. Αυτό είσαι Ηρακλή. Έχω τόσο πολύ απογοητευτεί. Κουράστηκα να βρίσκω τα εσώρουχά σου πεταμένα δεξιά κι αριστερά. Κουράστηκα να βρίσκω

αποφάγια πεταμένα. Μια μέρα βρήκα ένα μπούτι κοτόπουλο στα σφηνουβλάκια του παιδιού. Ένα μπούτι κοτόπουλο. Αφού δεν το έφαγες που δεν το έφαγες, δεν μπορούσες να το ξαναβάλεις στο ψυγείο; Αν είναι δυνατόν. Αισθάνομαι ότι τρελαίνομαι Ηρακλή. Δεν μπορώ να το διαχειριστώ. Αυτό το διαμερισμάκι μας στους Αμπελόκηπους δε θα κρατήσει για πάντα αν συνεχίσεις έτσι. Μια μέρα θα καταρρεύσει. Οι τοίχοι θα ρημάζουν Ηρακλή. Κουράστηκα να σαπουνίζω τα πατώματα από τα φλέματά σου, κουράστηκα να βρίσκω βιβλία και περιοδικά πεταμένα από δω κι από κει. Ως που θα πάει αυτή η κατάσταση; Μα τι είσαι τέλος πάντων; Διεστραμμένος; Πες μου τι είσαι, διεστραμμένος είσαι;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Πάψε Μεγάρα!

ΜΕΓΑΡΑ: Δεν παύω!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Πάψε επιτέλους.

ΜΕΓΑΡΑ: Δεν παύω. Πονοκεφαλιάζω στην ιδέα ότι μια μέρα θα πρέπει να σε γηροντοκομίσω. Αν αρχίζεις να φέρεσαι έτσι στα σαράντα, τι θα γίνει στα πενήντα ή στα εξήντα ή και στα εβδομήντα ακόμα; Μα όλα από εμένα τα ζητάτε πια. Όλα από το δικό μου το χέρι περνάνε γαμώτο. Και εγώ που νόμιζα ότι θα με έχεις προιγίπισσα. Μα παντρέφου τον Ηρακλή τον δουλευταρά μου είπαν, θα είναι ωραία, θα κάθεται κι εκείνος θα στα φέρνει όλα στο πιάτο. Που πιάτο αφήνω και πιάτο πιάνω. Παπάριασαν τα χέρια μου από τα πιάτα που πλένω κάθε μέρα. Ένα γαλλικό δεν μπορώ να κάνω γιατί τα νύχια μου σπάνε και γίνονται άντε να μην πω πως γίνονται. Εγώ Ηρακλή δεν αξίζω να είμαι σαν τις άλλες γυναίκες; Δεν αξίζω να ντυθώ να φτιασιδωθώ μόνο να πλένω και να καθαρίζω;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ε βουλωσέ το μωρέ πια.

ΜΕΓΑΡΑ: Να το βουλώσεις εσύ και να σκάσεις και να πλαντάξεις και να κάνεις Μπαμ!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Να κάνω μπαμ;

ΜΕΓΑΡΑ: Δυσανασχετώ, δυσανασχετώ, δυσανασχετώ! Κουράστηκα! Με έχεις φτάσει στο αμήν!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Και συ με έχεις φτάσει στο μη περεταιίρω!

ΜΕΓΑΡΑ: Εγώ τι σου έχω κάνει δηλαδή;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Όλο μιλάς, μιλάς, μιλάς και μιλάς και παραπονιέσαι. Σε βαρέθηκα κυρία μου!

ΜΕΓΑΡΑ: Με βαρέθηκαν;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μάλιστα σε βαρέθηκα!

ΜΕΓΑΡΑ: Α, ώστε με βαρέθηκαν;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Δε θα το ξαναπώ όσο κι αν φτιάχνεσαι στην ιδέα να το ακούς. Και δεν είμαι άεργος. Το ξέρεις ότι προσπαθώ να τελειώσω το έργο μου. Αλλά εσύ φυσικά δεν καταλαβαίνεις από αυτά. Γιατί βέβαια δεν παντρεύτηκα κάποια που να καταλαβαίνει από θέατρο, παντρεύτηκα μια βλαχάρα, μια κομπλεξικιά, μια τελευταία, μια..

ΜΕΓΑΡΑ: Δεν είμαι εγώ «μια»..

ΗΡΑΚΛΗΣ: Και τι είσαι, «δύο»;

ΜΕΓΑΡΑ: Δεκαοχτώ μήνες προσπαθείς να τελειώσεις αυτό το γαμοέργο σου, που υποτίθεται θα μας κάνει πλούσιους αλλά έργο ακούω και έργο δεν βλέπω. Δεκαοχτώ μήνες! Πάρε αυτή την πρωταγωνίστριά σου και σκότωσέ την τέλος πάντων, πνίχτην, πέτα την από μια γέφυρα, βάλε ένα τρένο να την πατήσει, αυτοκτόνα την! Ας πάθει αναρρόφηση, ας πνιγεί από το κόκαλο ενός ψαριού, ας τη σκοτώσει ο άντρας της τέλος πάντων, ας γεννήσει το διάολο που θα της πάρει την ψυχή, δεν ξέρω, βρες επιτέλους κάτι αλλά σε παρακαλώ βρες κάτι. Κουράστηκα να κάνω τρεις δουλειές, λίγο ακόμα και θα τρελαθώ, θα τρελαθώ, το ακούς; Να ορίστε, κλείστην στο ψυχιατρείο την πουτάνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μην λες πουτάνα την Μήδεια μου!

ΜΕΓΑΡΑ: Και πώς να την πω; Μας έχει γαμήσει το κέρατο.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μεγάρα το χοντραίνεις!

ΜΕΓΑΡΑ: Τρία χρόνια δεν ακούμε τίποτα άλλο εδώ μέσα. Η Μήδεια, ο Ιάσοντας, η Γλαύκη, ο Αγγελιαφόρος... ΣΚΑΤΑ! Να τους φοφήσεις όλους. Να πέσει μια ατομική βόμβα να τους θερίσει. Ένα τέτοιο τέλος αξίζει σε όλους. Μακάρι να μην ήσουν συγγραφέας. Μακάρι να ήσουν εργάτης! Μπετατζής! Σερβιτόρος!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μεγάρα βούλωσ' το! Βούλωσ' το γαμώτο! Άμα δεν καταλαβαίνεις να φύγεις!

ΜΕΓΑΡΑ: Να φύγω; Και πού να πάω; Δικό μου είναι το σπίτι! Αυτό το αχούρι είναι δικό μου. Δικό μας είναι Ηρακλή. Δικό μας το καταλαβαίνεις. Αλλά εσύ το έχεις ξεχάσει. Γιατί σε έχει τρελάνει αυτή η Μήδεια. Ορίστε, μπορεί να πάθει Αλτσχάιμερ και να χαθεί.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Δεν γίνεται η Μήδεια να πάθει Αλτσχάιμερ.

ΜΕΓΑΡΑ: Ναι ενώ όλες οι άλλες οι πίπες που έχεις γράψει γίνονται. Άκουσ εκεί ένα μπουτί κοτόπουλο στα σφηνοτουβλάκια!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ε λύσσαξες πια!

ΜΕΓΑΡΑ: Θα περιμένω άλλους δύο μήνες Ηρακλή. Δύο μήνες, μέχρι να τελειώσει το καλοκαίρι και κανόνισε η Μήδειά σου να έχει βρει το τέλος της. Αλλιώς θα φύγω Ηρακλή, θα φύγω. Θα φάω πορτοκάλια που ποτέ δεν σ' άρεσαν. Και το μπέικον δεν θα το ψήνω, θα το τηγανίζω. Και θα πάρω και γάτα...

ΗΡΑΚΛΗΣ: Έχω αλλεργία στις γάτες!

ΜΕΓΑΡΑ: Τέσσερις θα πάρω τότε, και θα νιαουρίζουν όλη μέρα, και δεν θα μπορείς να πλησιάσεις τα παιδιά σου γιατί θα είναι γεμάτα από τρίχες γάτας τ' ακούς; Πάω μέσα, άντε γεια!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ο Ηρακλής μονολογεί

ΗΡΑΚΛΗΣ: Το τέλος. Πρέπει να βρω ένα τέλος. Σάμπως είμαι σίγουρος για την αρχή; Η ανεργία. Ένας συγγραφέας. Πότε είναι εργαζόμενος ένας συγγραφέας; Θα κάτσω να γράψω για μια γυναίκα που παράτησε τον άντρα της και τα παιδιά της. Ναι, αυτή είναι η πραγματική Μήδεια. Στο τέλος όμως δεν σκοτώνει τα παιδιά της. Θα μπορούσε να τα τρώει. Θα μπορούσε να τα κάνει θεία κοινωνία και να τα μοιράζει στον κόσμο. Στους θεατές. Και όλοι μαζί να τρώνε τα παιδιά της Μήδειας. Και να συμμετέχει ο κόσμος. Και να μοιράζεται άρτος στον κόσμο όταν φεύγουν από την παράσταση, ή εναλλακτικά θα μπορούσε η Μήδεια να γίνεται πόρνη και να κάνει ένα στριπ σόου ως μιμφάρα μάνα και να μοιράζει στον κόσμο τον οργασμό της ή καλύτερα το αίμα της πρώτης της περιόδου της ή τον πλακούντα από τις γέννες της. Και γιατί όλα αυτά. Μα για να πάρει κάτι ο κόσμος από την παράσταση. Τόσα λεφτά ξόδεψε η κυρία Τούλα ή Ιουλία

στο κομμωτήριο για να κόψει τρίτη σειρά, ώστε να σχολιάσει το κλιματιστικό που τη χτυπάει στην πλάτη, κάτι πρέπει να πάρει από αυτή την εκκλησία στην οποία ήρθε να συμμετάσχει, πρέπει ο συγγραφέας να κατοχυρώνει στο έργο αυτό το δούναι και λαβείν, οπότε ναι, η Μήδεια στο τέλος κάτι θα δίνει. Ας δίνει ναρκωτικά ή και δονητές. Ας δίνει μια ευλογία. Θα μπορούσε να δίνει απλώς μια μούτζα, σε όλους ταιριάζει μια μούτζα. Μια μούτζα στη μάπα ή και μια πλάγια μούτζα. Να και στα μούτρα σας λοιπόν από τη Μήδεια με αγάπη. Και η ίδια τι θα δίνει στον εαυτό της ως τέλος; Υπάρχει τέλος; Η πραγματική τραγωδία δεν έχει τέλος. Τίποτα δεν έχει τέλος. Τρομακτικό αν το σκεφτεί κανείς. Κάτι πεθαίνει, κάτι γεννιέται. Δεν μπορώ να την πεθάνω την Μήδεια. Δεν μπορώ να πεθάνω τα παιδιά της. Δεν μου πάει η καρδιά. Αλλάζω το μύθο. Συγγραφέας είμαι εγώ, ένας καλλιτέχνης αυτό ήθελα να πω. Η Μήδεια δεν σκότωσε ποτέ τα παιδιά της. Η Μήδεια τα ελευθέρωσε. Ελευθερία. Τέλος. Ξανά τέλος. Ξανά αρχή. Στην αρχή δεν υπήρχε τίποτα. Τι υπήρχε πριν την αρχή; Δεν ξέρω. Γενικά με τρομάζει περισσότερο το πριν παρά το μετά. Πού ήμουν πριν τις αναμνήσεις μου; Δεν ξέρω. Ύστερα γεννήθηκε ο Ηρακλής Κεχαγιάς. Γιός του Ανδρέα και της Φωτούλας. Ο Ηρακλής φαινόταν από μικρός ότι θα γίνει συγγραφέας. Οι εκθέσεις του στο δημοτικό ήταν κάτι το ξεχωριστό αλλά απολύτως ασυμβίβαστο με τους κανόνες της δομημένης έκφρασης που πρόσταζε το σύστημα εκπαίδευσης στα σχολεία της κάποιας εκείνης δεκαετίας που έτυχε να μεγαλώνει στο σώμα του ο συνδυασμός των γονιδίων του ζεύγους Ανδρέα – Φωτούλας. Ο Ανδρέας και η Φωτούλα προόριζαν τον μικρό Ηρακλή για μεγαλοεπιχειρηματία ή μεγαλογιατρό ή έστω μεγαλοδικηγόρο κι εκείνος τελικά κατέληξε να ακούει από τη γυναίκα του στο επίθετο «άεργος». Το δύσκολο «επάγγελμα», κατά άλλους χόμπυ, που διάλεξε δεν τον εμπόδισε να κάνει τρία παιδιά, τους Ηρακλείδες κατά την μυθολογία, καθώς στην αρχή της καριέρας του γνώρισε μια σειρά επιτυχιών στο θεατρικό χώρο ως συγγραφέας αλλά και ως σκηνοθέτης ενώ η γυναίκα του Μεγάρα μπόρεσε κι αυτή να συμβάλει με διάφορες δουλειές του μεροκάματου. Τα πράγματα έγιναν δύσκολα μετά την κρίση όταν επήλθε κρίση και στις ιδέες. Όταν η στέρνα των ιδεών και των εμπνεύσεων στέρεψε και πλέον η κυρία Ιουλία ή Τούλα σταμάτησε να έρχεται στο θέατρο για να χειροκροτήσει τις λέξεις που πλέον δεν ξεπηδούσαν από τη μια ή την άλλη λαμπερή πρωταγωνίστρια. Η Μήδεια επρόκειτο να γίνει το έργο που θα με βασάνιζε όσο τίποτα άλλο. Το τέλος. Αλλά σάμπως είμαι σίγουρος για την αρχή; Όλα κάνουν κύκλο. (Παύση) Κύκλο, κύκλο, κύκλο. Να έτσι. Ηρακλής. Γιός του Δία και της Αλκμήνης. Όταν γεννήθηκε η

Ἦρα του ἔστειλε δύο φίδια που με δύναμη τα ἐπνίξε στην κούνια. Ναι. Εἶμαι πολύ δυνατός για να πνίξω δύο φίδια στην κούνια. (γελάει δυνατά) Ὅταν γεννήθηκα ἡ Ἦρα μου ἔστειλε δυο φίδια στην κούνια. Δεν εἶναι τρελό; Εἶμαι ὁ Ἡρακλῆς και γράφω ἓνα ἔργο για τὴ Μήδεια. Κάτι δεν πάει καλὰ ἐδῶ. Ἡρακλῆς Κεχαγιάς. Παρῶν! Ἡ Μήδεια δεν σκοτόωσε τὰ παιδιά της. Ὁ Ἡρακλῆς τὰ σκοτόωσε. Ναι. Μα δε σκοτόωσα ποτὲ τὰ παιδιά μου. Για μια στιγμή. Κάποιος μου παίζει ἓνα παιχνίδι ἐδῶ. Μόλις γύρισα ἀπὸ τον κάτω κόσμο. Πού εἶναι ὁ Κέρβερος; Κέρβερε; Κέρβερε εἶσαι ἐδῶ; Χελόου! Where is Kerveros? Is Kerveros here? Εἶμαι ὁ Ἡρακλῆς. Εἶμαι ὁ Ἡρακλῆς ὁ συγγραφέας και σκοτόωσα τὰ παιδιά μου. Μα ὄχι δεν εἶναι δυνατόν. Ἐνας συγγραφέας δεν εἶναι δυνατόν να ἔχει παιδιά. Ἐνας συγγραφέας πρέπει να εἶναι ἀτεκνος γιατί τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συγγραφέα εἶναι ιερὸ. Ἐνας συγγραφέας εἶναι στρατιώτης. Μα τι μαλακίες λέω για τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συγγραφέα! Κέρβερε; Κέρβερε εἶσαι ἐδῶ; Κάτι ἀόρατο και σκοτεινὸ με πιέζει. Τὰ μυαλά μου δεν εἶναι καλὰ. Κάτι με κυνηγάει τὸ νιώθω. Αρχίζω να νιώθω πως κάτι με κυνηγάει. Ναι εἶναι ἡ Ἀρετὴ και ἡ Κακία. Βέβαια. Ἡ Ἀρετὴ και ἡ Κακία. Τι εἶναι ἡ Ἀρετὴ και ἡ Κακία; Ποια να ἐπιλέξω. Με κατατρέχουν, με ἐξουσιάζουν, πίσω μου τρέχουν και με προστάζουν, τὰ μυαλά μου ἔχουν γεμίσει ιδέες, ἐμμονές, δαίμονες! Κέρβερε! Μεγάρα! Μεγάρα πού εἶσαι; Μεγάρα φοβάμαι! Ἡρακλῆς. Ἡρακλῆς Κεχαγιάς, συγγραφεύς. Ἐχω ἐκδώσει βιβλία και ἀνεβάσει θεατρικά ἔργα. Τὸ θέατρο. Τὸ θέατρο εἶναι σημαντικό γιατί κάνει τους ἀνθρώπους να ἐπικοινωνοῦν για σημαντικά ζητήματα, να λένε μια ἱστορία. Θέλω να πω μια ἱστορία! Ακοῦει κανεῖς; Θέλω να πω μια ἱστορία! Μια φορὰ κι ἓναν καιρὸ ἦταν ὁ Ἡρακλῆς. Ναι ὁ Ἡρακλῆς που εἶχε μπαμπὰ τον Ἀνδρέα και μαμὰ τὴ Φωτούλα. Ὁ Ἡρακλῆς ἦταν πολὺ καλὸ παιδάκι ἀκουγε πάντα τους γονεῖς του και δεν ἔκανε ποτὲ κακία πάνω του. Ὁ Ἡρακλῆς ἦταν ἓνα καλὸ παιδί. Εἶμαι καλὸ παιδί με ακούτε. Τι εἶναι αὐτό; Φίδι μαμὰ! Μαμὰ ἓνα φίδι! Α! Ἡ Ἀρετὴ, να ἡ Ἀρετὴ και ἡ Κακία. Πρέπει να ἐπιλέξω. Δε θέλω να ἐπιλέξω. Δε θέλω διλλήματα. Τὸ θέατρο. Τὸ θέατρο εἶναι πολὺ σημαντικό για τὴν κυρία Τούλα ἢ Ιουλία γι αὐτὸ πάει συχνὰ νομμοτῆριο. Αλίμονο. Κυρία Τούλα; Κυρία Ιουλία; Εἶναι κανεῖς ἐδῶ; Ναι; Μαμα; Ποιος εἶμαι; Εἶμαι ὁ Ἡρακλῆς και εἶμαι καλὰ. Ποιος Ἡρακλῆς; Δεν ξέρω ποιος Ἡρακλῆς εἶμαι. Μεγάλη κατάρρα να μην ξέρεις ποιος εἶσαι. Και οἱ ἄλλοι; Οἱ ἄλλοι. Εγώ. Ποιος εἶμαι ἐγώ; Αααααα! Ααααααα!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Η Τριδα και η Λύσσα συζητούν

ΙΡΙΔΑ: Τι έκανες μωρή Λύσσα; Τι ταξίδι στο χρόνο ήταν αυτό Παναγία μου;

ΛΥΣΣΑ: Ποια Παναγία καλέ, εμείς είμαστε θεότητες των ειδωλολατρών!

ΙΡΙΔΑ: Ποιος τις χέζει τώρα τις θρησκείες, εδώ τά χουμε κάνει όλα μούτι.

ΛΥΣΣΑ: Στο είπα ότι αυτό που πηγαίναμε να κάνουμε δεν ήταν σωστό.

ΙΡΙΔΑ: Κι αυτό τι σημαίνει ότι έπρεπε να ταξιδέψουμε δύο χιλιάδες χρόνια; Καλά δεν ήμασταν στον Όλυμπο προ Χριστού; Τι δουλειά έχουμε στους Αμπελόκηπους του 2020;

ΛΥΣΣΑ: Εγώ πάντως Ηρακλή θέλατε να τρελάνω και Ηρακλή τρέλανα. Δεν θα με βγάλετε τώρα τρελή.

ΙΡΙΔΑ: Ε ρε τα πιάσαμε τα λεφτά μας τώρα ποιος την ακούει την άλλη.

ΛΥΣΣΑ: Καλά μωρή κι εσύ τι μπορεί να μας κάνει;

ΙΡΙΔΑ: Ξέρεις τι κάνουν στους θεούς που δεν τηρούν τους όρκους τους; Εννιά χρόνια μακριά απ' τους άλλους χωρίς νέκταρ κι αμβροσία!

ΛΥΣΣΑ: Αυτά ισχύουν για τους βασικούς, εμείς είμαστε βοηθητικοί, κομπάρσοι πως το λένε.

ΙΡΙΔΑ: Φαντάσου τι περιμένει εμάς. Απαγορεύεται να χρησιμοποιείς τη χρονομηχανή! Αυτό είναι συμφωνημένο από όλους τους θεούς και τις θεότητες όλων των θρησκειών! Φαντάσου τι μας περιμένει!

Έρχεται η Ήρα με το άρμα της.

ΗΡΑ: Κορίτσια!

ΙΡΙΔΑ: Ωχ, έρχεται, άντε τώρα να το καλύψουμε!

ΗΡΑ: Κορίτσια!

ΙΡΙΔΑ: ...Ναι;

ΗΡΑ: Κορίτσια αγαπημένα μου πού είστε;

ΛΥΣΣΑ: Εδώ εδώ!

ΗΡΑ: Κορίτσια αγαπημένα τι μου κάνετε; Μα που είστε χαμένα; Αχ μα πως γίνεται να το ξεχνώ. Σας είχα αναθέσει μιαν αποστολή. Πώς πήγε; Δεν πιστεύω να έγινε κανένα λάθος. Γιατί η Ήρα γίνεται και Ήρα τιμωρός ξέρετε. Ας γελάσω (ξεκαρδίζεται) Φυσικά τίποτα δεν θα μπορούσε να πάει λάθος. Τι κάνει ο Ηρακλής; Πώς είναι; Πώς είναι το μυαλουδάκι του; Δεν πιστεύω να είναι καλά. Δεν θέλω τέτοια, θα σας μαλώσω. Εγώ θέλω έξαλλα πράγματα. Το ατιμούτσικο, μου τη γλίτωσε τότε με τα φίδια δεν θα μου τη γλιτώσει τώρα. Θα την κάνει την σκανταλιά του και θα την πατήσει. Άκουσε εκεί ο πιο δυνατός όλων των Ελλήνων. Παπαριές. Θα φτύσει το γάλα που παραλίγο να τον βυζάξω! Θα ταπεινωθεί. Τον θέλω σε αισχρή κατάσταση κανονίστε. Λοιπόν, για πείτε μου τι κάνατε.

ΛΥΣΣΑ: Ε, βασικά.....

ΗΡΑ: Ναι Λύσσα, πες μου.

ΛΥΣΣΑ: Βασικά....

ΙΡΙΔΑ: Στα σουτζουκάκια βάζεις κόλιανδρο μητέρα των θεών;

ΗΡΑ: Στα ποια; Δεν τρώω σουτζουκάκια! Αν είναι δυνατόν!

ΛΥΣΣΑ: Βασικά έχει γίνει ένα λάθος.

ΙΡΙΔΑ: Κανένα λάθος δεν έχει γίνει. Όλα βαίνουν καλώς. Ας επανέλθουμε στα σουτζουκάκια.

ΗΡΑ: Τι λάθος έχει γίνει. Αποκαλύψτε μου την απάτη τώρα! Ίριδα τι μου κρύβεις;

ΛΥΣΣΑ: Βασικά...

ΙΡΙΔΑ: Ε λύσσαξες κι εσύ όλο βασικά και βασικά.. για τα σουτζουκάκια θέλει να πει ότι..

ΗΡΑ: Ότι τι;

ΙΡΙΔΑ: Τι τι;

ΗΡΑ: Τι τι;

ΙΡΙΔΑ: Τι τι ε τι τι;

ΗΡΑ: Κάτι παράλογο συμβαίνει κι αυτό το δίχως άλλο δεν είναι σύμπτωση! Θα γίνω έξαλλη!

ΙΡΙΔΑ: Όχι όχι μη γίνεις έξαλλη μητέρα των θεών! Να σου εξηγήσω.

ΗΡΑ: Χρησιμοποιήσατε τη χρονομηχανή!

ΛΥΣΣΑ: Ναι!

ΙΡΙΔΑ: Όχι!

ΗΡΑ: Πώς;;;

ΙΡΙΔΑ: Όχι!

ΗΡΑ: Ε, ναι ή όχι;

ΙΡΙΔΑ: Ε ναι λοιπόν, έγινε ένα λάθος. Πάνω στην πτήση με το σύννεφο τέσσερα εξακόσια δώδεκα άλφα είκοσι πέντε.

ΗΡΑ: Θέλεις να πεις ότι χρησιμοποιήσατε το σύννεφο τέσσερα εξακόσια δώδεκα άλφα είκοσι πέντε;

ΙΡΙΔΑ: Ναι αυτό ακριβώς θέλω να πω και δεν το ξανά λέω!

ΗΡΑ: Μα αυτό το δίχως άλλο είναι τρομερό! Τι μου λες τώρα. Πρέπει να το μάθει ο πατέρας των θεών!

ΙΡΙΔΑ: Όχι μητέρα των θεών, μη μας κάνεις τέτοιο κακό! Κάτι θα προλάβουμε να διορθώσουμε.

ΗΡΑ: Θα ταράχτηκε η συμπαντική αρμονία. Κατάρρα θα έπεσε στη Γη! Ο σκοπός μας τουλάχιστον επετεύχθη;

ΛΥΣΣΑ: Όχι.

ΙΡΙΔΑ: Ναι.

ΛΥΣΣΑ: Όχι.

ΗΡΑ: Ε ναι ή όχι; Θα με σκάσετε!

ΛΥΣΣΑ: Όχι λάθος Ηρακλής τρελάθηκε, λάθος Ηρακλής αγαπητή μας Ήρα!

ΗΡΑ: Τι θέλετε να πείτε;

ΙΡΙΔΑ: Η Λύσσα θέλει να πει πως...

ΛΥΣΣΑ: Ο Ηρακλής Κεχαγιάς ο συγγραφέας άρχισε να μην είναι στα καλά του.

ΗΡΑ: Ποιος είναι ο Ηρακλής Κεχαγιάς;

ΙΡΙΔΑ: Δεν ξέρεις τον Ηρακλή Κεχαγιά;

ΗΡΑ: Όχι;

ΛΥΣΣΑ: Καλά δεν είναι και ο Τέννεση Γουίλιαμς

ΗΡΑ: Ποιος είναι ο Ηρακλής Κεχαγιάς; Και τι φταίει τέλος πάντων ο κατημένος ο άνθρωπος;

ΛΥΣΣΑ: (σχεδόν από μέσα της) Γιατί μωρή ο original ο Ηρακλής τι σου έφταιγε;

ΙΡΙΔΑ: Λύσσα, ντροπή!

ΗΡΑ: Κακομοίρες! Εκατό χρόνια αποπομπή από τον Όλυμπο! Κατάρρα από τη μητέρα των θεών! Ηλίθιες! Πάνω στον ξένο τον άνθρωπο έπεσε η δική μου τιμωρία. Και τώρα πρέπει πάλι την χρονομηχανή να χρησιμοποιήσουμε για να διορθώσουμε τα αδιόρθωτα! Φύγετε, χαθείτε από τα μάτια μου! Ω Δία, θα με συγχωρέσεις; Πάω να πλυθώ στο ποτάμι να φύγει από πάνω μου η αμαρτία! Ωιμέ! Πω πω, πολύ μελό έχω γίνει.

Σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Ο Ηρακλής ψάχνει κάτι μέσα στο σαλόνι σα χαμένος.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Είχα κάπου μια σακουλίτσα... Κάπου είχα μια σακουλίτσα λέω!

Μπαίνει η Μεγάρα

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή, είδες πουθενά το ξεσκονόπανο;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Είχα κάπου μια σακουλίτσα!

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή, είδες πουθενά το ξεσκονόπανο λέω;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Είδες πουθενά μια σακουλίτσα;

ΜΕΓΑΡΑ: Συνεννόηση μπουζούκι.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ποια είσαι εσύ;

ΜΕΓΑΡΑ: Ε;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Τι θες στο σπίτι μου; Φύγε. Είχα κάπου μια σακουλίτσα.

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή, αυτό είναι το σπίτι μου, το σπίτι το δικό μου, το δικό μας το σπίτι, πού να φύγω και πού να πάω τι αλλοπρόσβαλλα μου λες τώρα ποια σακουλίτσα εγώ το ξεσκονόπανο ψάχνω, γαμώτο βρήκα ένα μπουτί κοτόπουλο στα σφηνοτουβλάκια του παιδιού τις προάλλες μα αν είναι δυνατόν.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Φύγε!

ΜΕΓΑΡΑ: Πού να πάω; Ηρακλή τι λες;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ποια είσαι;

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή; Ηρακλή τι έχεις; Μίλησέ μου Ηρακλή.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Θέλω να γράψω. Θέλω τη γραφομηχανή μου. Πού είναι η γραφομηχανή μου; Θέλω να γράψω για ήλιους και θάλασσες, μάγια και έρωτες, θέλω να γράψω για ανεκπλήρωτους πόθους και ρομαντισμό, θέλω να γράψω για τέρατα και μύθους, θέλω να γράψω. Εσύ ποια είσαι;

ΜΕΓΑΡΑ: Αγάπη μου, αγάπη μου τι ρόλο παίζεις; Ό, τι αστείο κι αν κάνεις σε παρακαλώ σταμάτησέ το τώρα. Πες μου ότι με τρολάρεις σε παρακαλώ. Πες μου ότι είναι άλλο ένα κοινωνικό πείραμα από αυτά που κάνουν στη δραματική σχολή οι φίλοι σου οι καλλιτέχνες.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ποια είσαι λέγε! Θέλω να γράψω. Θέλω να γράψω για λιβάδια για ναύτες και μουσικούς. Θέλω να γράψω για μένα θέλω να γράψω για ημερολόγια θέλω να γράψω όλες μου τις σκέψεις ώστε αν πεθάνω να τις βρει κάποιος και να πει κάποτε έζησε ο Ηρακλής ο Κεχαγιάς και ήταν καλός, ναι ήταν καλός άνθρωπος. Πού είναι η γραφομηχανή μου;

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή δεν έχεις γραφομηχανή.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Τι εννοείς; Και ποια είσαι εσύ τέλος πάντων; Φύγε απ' το σπίτι μου. Είσαι μια δαιμόνισσα αυτό είσαι. Πουτανάκι του διαβόλου, μάγισσα, κακιιά γυναίκα!

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή τι έχεις πάθει;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Θέλω τη γραφομηχανή μου τώρα

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή σταμάτα όλο αυτό το αστείο τώρα θα γίνω έξαλλη!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μπα τι μας λες καργιολίτσα! Γίνε όσο έξαλλη θες, δε θα σου δώσω αυτό που ποθείς!

ΜΕΓΑΡΑ: Δεν το πιστεύω αυτό που συμβαίνει.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Τα βρήκατε μια χαρά με τον Κέρβερο ε;

ΜΕΓΑΡΑ: Ποιον Κέρβερο Ηρακλή, τι λες;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Θα γράψω για τον Κέρβερο, ναι η κυρία Ιουλία ή Τούλα ίσως ενθουσιαστεί με τον Κέρβερο επί σκηνής αλλά δεν ξέρω αν θα βρούμε τρικέφαλο ηθοποιό. Σαν το τρικέφαλο πέος. Υπάρχει άραγε τρικέφαλο πέος; Θέλω ένα τρικέφαλο πέος στην παράστασή μου, να ξεπροβάλλει σαν σκηνικό και να παριστάνει τον Κέρβερο, αυτό θα πει τέχνη ή μάλλον θέατρο αυτό ήθελα να πω.

ΜΕΓΑΡΑ: Είσαι πολύ διεστραμμένος.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ποια νομίζεις πως είσαι μου λες και τι δουλειά θες εδώ πέρα; Πιστεύεις ότι δεν έχω δυνάμεις ε; Θες να σου δείξω την δύναμή μου; (Σπάει κάποιο βάζο ή κάτι) Να ορίστε η δύναμή μου!

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή, σταμάτα ό, τι κάνεις σε παρακαλώ! (βουρκώνει)

ΗΡΑΚΛΗΣ: Νόμιζε ότι θα το πετύχει το σχέδιό της η πουτάνα αλλά όχι δεν θα το πετύχει. Εγώ είμαι ο πιο δυνατός του κόσμου πες της. Πες της της καργιόλας ότι δεν θα με τρελάνει εμένα. Πες της ότι εγώ ξέρω ποια είναι και που κρύβεται. (Ξεκαρδίζεται)

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή σταμάτα σε παρακαλώ, σταμάτα!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Να σταματήσεις εσύ και να σιάσεις και να πλαντάξεις και να κάνεις μπαμ!

ΜΕΓΑΡΑ: Δεν μπορώ, δεν μπορώ (κλαίει)

ΗΡΑΚΛΗΣ: Να πεθάνεις! Σε μισώ, σε μισώ όσο δεν έχει μισήσει άνθρωπος γυναίκα. Δεν είσαι γυναίκα εσύ ... έτσι έλεγε ο Ιάσων στη Μήδεια... Μήδεια, Μήδεια, Μήδεια... «Έκανα ύπνο άσχημο και συνεχώς νυστάζω, και εφιάλτες συνεχείς έχω όταν πλαγιάζω. Ο Ιάσων λείπει

συνεχώς δεν είναι στο παλάτι, μάλλον θα αποκοιμήθηκε στις Γλαύκης το κρεβάτι». Ωραία τα γράφει και ο Μποστ. Αλλά η δική μου Μήδεια έχει κάτι το πιο ενδιαφέρον. (Αρπάζει την Μεγάρα από τα μαλλιά) Έρχεται ο Ηρακλής στο έργο τελικά και της δείχνει την δύναμή του. Θέλεις να δεις την δύναμή μου;

ΜΕΓΑΡΑ: Σταμάτα Ηρακλή, σταμάτα.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Αρπάζει τη Μήδεια απ' το μαλλί και της δίνει ένα γλωσσόφιλο. Έλα να σου δώσω ένα γλωσσόφιλο Μήδεια των ονείρων μου, όποια και να σαι μπορείς τώρα εδώ και τώρα να γίνεις ... να γίνεις... έλα τώρα ξέρεις... (ο Ηρακλής με μια κίνηση σκίζει κάποιο ρούχο της Μεγάρας)

ΜΕΓΑΡΑ: Σταμάτα (τσιρίζει)

ΗΡΑΚΛΗΣ: Πόσο καιρό έχεις να γίνεις δική μου;

Ο Ηρακλής πάει να γδύσει τη Μεγάρα και να την βιάσει, εκείνη αντιστέκεται μέχρι που μπαίνουν τα παιδιά.

ΠΑΙΔΙ Α': Μπαμπά!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Καλώς τους Ηρακλείδες! Καθίστε όλοι κάτω να κάνουμε σήμερα ένα μάθημα.

ΠΑΙΔΙ Β': Μαμά τι έγινε;

ΜΕΓΑΡΑ: Τίποτα καμιά φορά η μαμά και ο μπαμπάς παίζουν.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Σήμερα θα κάνουμε ένα μάθημα. Το μάθημα αυτό λέγεται «Επανάστασις» Καμιά φορά οι άνθρωποι δυσανασχετούν με τη ζωή τους αγαπητά μου παιδιά και πρέπει να την αλλάζουν. Δεν γίνεται να μένουν στα ίδια και τα ίδια. Θέλω να γράψω λοιπόν για την επανάσταση. Έχει κανείς ένα μαγνητόφωνο; Κρατάει κανείς σημειώσεις; Είναι πολύ σημαντικά αυτά που θα πω και πρέπει να μείνουν αποθηκευμένα. Είμαι ο Ηρακλής. Γιος της Ήρας και του Δία. Όταν γεννήθηκα, η Ήρα έστειλε δυο φίδια στην κούνια μου για να με πνίξουν. Όμως εγώ επαναστάτησα. Και η επανάσταση αγαπητά μου παιδιά προϋποθέτει την ανάσταση και η ανάσταση τη στάση. Ηχογραφεί κανείς παρακαλώ πολύ; Σημειώνει; Δεν βλέπω να σημειώνετε. Θα συναντήσετε πολλές τέτοιες περιπτώσεις στη ζωή σας όπου θα πρέπει να πνίξετε τα φίδια που σας στέλνουν οι κάκιστοι ανταγωνιστές σας. Οι οποίοι μπορεί να βρίσκονται μέσα στο ίδιο σας το σπίτι. Μπορεί ας πούμε

τέτοια φίδια που σας ζώνουν να στέλνονται από την ίδια σας τη γυναίκα. Σημειώστε τη λέξη γυναίκα και κυκλώστε την. Κυκλώστε την και ζωγραφίστε δίπλα ένα μουνί. Η ίδια σας η γυναίκα μπορεί να μην σας καταλαβαίνει και να σας πιέζει και να σας πιέζει και να σας πιέζει να αλλάξετε ζωή.

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή τι λες στα παιδιά;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Πάψε γυναίκα. Τώρα μιλάω εγώ. Ο Ηρακλής όμως παιδιά μου παίρνει τη ζωή στα χέρια του. Ο Ηρακλής είναι δυνατός. Ο Ηρακλής είναι...

ΜΕΓΑΡΑ: Παιδιά πηγαίνετε μέσα. Ηρακλή τι είναι όλα αυτά;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ποια είσαι εσύ;

ΜΕΓΑΡΑ: Αρχίσαμε πάλι. Ηρακλή πες μου ότι μας τρολάρεις να τελειώνουμε πια.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ποιοι είστε όλοι εσείς;

ΠΑΙΔΙ Γ': Μαμά τι γίνεται;

ΜΕΓΑΡΑ: Τίποτα παιδιά ο μπαμπάς μας κάνει μια πλάκα πηγαίνετε μέσα.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Αααααα! (Σπάει κάτι)

ΜΕΓΑΡΑ: Αυτό ήταν παίρνω τον Θησέα τηλέφωνο.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ναι ναι πάρε για βοήθεια ανυπεράσπιστο θήλυ... ποιος να σε βοηθήσει τώρα... καημένη... κλάψε κλάψε κλάψε!

ΜΕΓΑΡΑ: (μιλάει στο τηλέφωνο ενώ ο Ηρακλής σπάει πράγματα)
Θησέα; Ναι; Έλα. Είναι ανάγκη να έρθεις από εδώ. (Η Μεγάρα πηγαίνει μέσα τρομαγμένη.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Ο Ηρακλής βρίσκει ένα αγαματίδιο και ηρεμεί. Μονολογεί.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Πόρνες, αγάμητες, γαμημένες, κακογαμημένες, ανοργασμικές, ιδιόμορφες, όμορφες, έξυπνες, με μπουίλες, με βοστρύχους, με κώμη, Καρυάτιδες, νύμφες, θεότητες, εσείς γυναίκες μου, γυναίκες της Αιγύπτου, της Ελλάδας, όλες μαζί ελάτε και σύρετε χορό, χορό μεγάλο απόψε για την πάρτη μου, γυναίκες της Θήβας και της

Αθήνας, ο Ηρακλής σας καλεί σε ερωτικό πανηγύρι. Στα χέρια μου η Αφροδίτη. Η Αφροδίτη. Ποια Αφροδίτη; Είναι άραγε η κοινή ή μήπως η ουράνια; Είναι η Κύπριδα ή μήπως η Κυθήρεια; Όχι είναι η Αφροδίτη της Μήλου. Είναι το έκθεμα από το μουσείο του Λούβρου. Το έκθεμα αυτό που κοσμεί τη βιβλιοθήκη μας εδώ και δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια. Ω Θήβα! Ω Αφροδίτη! Μα η βιβλιοθήκη μας δεν βρίσκεται στο Λούβρο αν και το Λούβρο έχει πολύ ωραίες βιβλιοθήκες. Πόσο θα ήθελα να πάω στο Παρίσι. Ηρακλής ο Παρισινός. Πολύ καλύτερο από το Κεχαγιάς. Πολύ καλύτερο απ' το Πάριος ή το Παπάριος ή δεν ξέρω εγώ ποιο άλλο. Είμαι ο Ηρακλής ο Παρισινός. Και τώρα θα σας κάνω μια σπουδή πάνω στο μείδισμα της Τζοκόντα. Να ορίστε χαμογελώ όπως η Τζοκόντα ή μάλλον όχι πετάω σαν τη Νίκη της Σαμοθράκης. Και τσουπ πετιέται στα αριστερά μου ένας πύργος του Άιφελ στα δεξιά μου ρέει ένας Σηκουάνας κι εγώ απολαμβάνω μια γαλλική μπαγκέτ. Πόσες αναμνήσεις από το πρώτο μας ταξίδι στο Παρίσι. Και τόσες γυναίκες γύρω. Γυρνώ μέσ στο σπίτι και τις βλέπω να παρελαύνουν. Πρώτη βγαίνει η Αγία πάντων υμών μητέρα ξεπηδώντας από την ξύλινη εικόνα πάνω από το γραφείο μου φορώντας μια εξαιρετική μπορντώ ζακετούλα που είναι στενή και την αγκαλιάζει αγκαλιάζοντας όλες τις μάνες του κόσμου κατεβαίνει και κάθεται σιωπηλή κοιτώντας το άπειρο νωχελικά ενώ απέναντί της την χαιρετά η προτομή της Υγείας που κατρακυλάει από το σκρίνιο και πέφτει και σπάζει. Άλλες γυναίκες που συμμετέχουν στο ερωτικό πανηγύρι που σιγά σιγά στήνεται, η Έντα Γιάμπλερ που κυκλοφορεί με ένα πιστόλι που αφού το βάλει και το βγάλει ανάμεσα απ' τα σκέλια της θα το γλείψει και με λάγνο ύφος θα πυροβολήσει την θεά της Αθήνας Αθηνά που με την ασπίδα της θα αποκρούσει θα τρέξει και θα βρει την Ιστορία. Η Ιστορία, μια γυναίκα με πάθος που αφού κλάσει το θέατρο, τη μουσική, την τέχνη γενικότερα και πάνω απ' όλα τη διεθνολογία θα φορέσει ένα μαντήλι και θα ανέβει σε εκείνο το ξύλινο το ξύλινο το καραβάκι που μου χάρισε μια γυναίκα με βυζιά. Η κυρία Ιουλία ή Τούλα που μου έκανε μάθημα στην Τετάρτη δημοτικού. Και εδώ θα προσπαθήσω να γίνω συγκινητικός γιατί θα πω για την δασκάλα μου που όταν είχαμε γιορτή μας χάριζε καραβάκια. Και απορώ που ήξερε ότι γιορτάζω δέκα Απριλίου! Ελάτε γυναίκες κατεβείτε από τις βιβλιοθήκη συνοδέψτε την Αφροδίτη σε αυτή την αφροδίσια τελετή σε αυτό τον οργανισμό που συμβαίνει. Μην το φοβάστε δεν είναι κακό. Η Αφροδίτη της Μήλου. Η Αθηνά. Η μητέρα. Η Έντα Γιάμπλερ. Τόσο όμορφες που σε πνίγουν. Γι αυτό κάποιος έξυπνος έκοψε τα χέρια από την Αφροδίτη της Μήλου. Τι κρατούσε άραγε η Αφροδίτη της Μήλου; Να

κρατούσε άραγε έναν καθρέφτη; Να κρατούσε έναν κεραυνό; Θα μπορούσε να κρατά μια ασπίδα. Ή ένα μήλο. Ποια είναι στα αλήθεια η Αφροδίτη της Μήλου; Η Αφροδίτη της Μήλου είναι σατανική. Είμαι ο Ηρακλής και πονάω. Πονάω πολύ. Πονάω στην ψυχή. Πρέπει να βρω ένα τέλος. Ναι! Βρήκα το τέλος. Η Μήδεια στο τέλος κόβει τα χέρια της. Θα πάρει έναν τροχό σαν αυτόν που έχουν οι ξυλοκόποι για τα δέντρα. Σαν αλυσοπρίονο! Και μπροστά στα μάτια του θεατή θα κόψει τα δυο της άκρα! Σπλάτερ! Μα αυτό θα είναι η παράσταση της χρονιάς. (ξεκαρδίζεται) Θα γίνει έτσι μια Αφροδίτη της Μήλου, θα γίνει μια Νίκη της Σαμοθράκης. Θα κερδίσει την αιωνιότητα. Απλά θα πρέπει να βρω την κατάλληλη ηθοποιό για να κάνει κάτι τέτοιο. Γυναίκες βοηθήστε με! Ελάτε σε αυτό το ερωτικό πανηγύρι. Ω Αφροδίτη της Μήλου εσύ που αγαπάς όλες τις Αφροδίτες, βρες μου μια ηθοποιό. Μητέρα, Υγεία, Αθηνά. Κυρία Ιουλία ή Τούλα. Βρήκα το τέλος μου! Θα είναι μία και μοναδική παράσταση. Και ένας τυχερός θεατής θα παίρνει μαζί τα άκρα της ηθοποιού στο σπίτι. Μα κάτι τέτοιο είναι ασύλληπτο! Θα μπορούσε να γίνει μια φορά μόνο στην Επίδαυρο ας πούμε και να έρθουν διανοούμενοι απ άκρη σε άκρη της γης. Ελάτε λοιπόν να δείτε την Μήδεια να ακρωτηριάζεται. Το βρίσκω ευφύες! Και έτσι θα δημιουργώ ένα έργο τέχνης. Μια Αφροδίτη της Μήλου. Και για σκηνικό θα έχω μήλα. Μήλος – μήλα (ξεκαρδίζεται). Όλες όμως οι γυναίκες πρέπει να συμμετέχουν σε αυτό το πανηγύρι. Δεν είναι δυνατόν να απουσιάζει κάποια γυναίκα. Άλλωστε πάντα υπάρχει κάποια γυναίκα παντού. Αν ο άντρας είναι το κεφάλι, η γυναίκα είναι ο λαιμός (ξεκαρδίζεται). Κάθε Περικλής και Ασπασία βρε! Στην υγεία των γυναικών λοιπόν! Μα πού έχω ένα ποτό να πιώ; Πώς θα κάνουμε πάρτυ χωρίς ποτό; (Βάζει ένα ποτό) Στο διάολο να πας κι εσύ μωρή και όλες σας (πετάει την Αφροδίτη της Μήλου και σπάει) Μας γαμήσατε. Καταπιεστική μάννα, καταπιεστική γυναίκα. Φεμινισμός και κουραφέξαλα. Όχι όχι βρήκα καλύτερο τέλος για τη Μήδεια. Να μπει ολόκληρη στη φωτιά. Ναι να καεί ζωντανή. Η μάγισσα, σκότωσε τα παιδιά της, απάτησε τον άντρα της! Σε μισώ Μήδεια! Μια ζωή από πάνω μας μην κάνεις το ένα μην κάνεις το άλλο πρόσεχε εκείνο πρόσεχε αυτό, πολύ γράφεις, πολύ κλείνεις στο δωμάτιό σου, μα τι έχεις και είσαι καλλιτέχνης, μήπως έχεις κατάθλιψη; Ό, τι θέλω έχω! Σας γράφω στα αρχίδια μου! Όλες! Η θεά Υγεία; Τι έχει να πει η θεά Υγεία; Είναι καλά η προτομή της θεάς Υγείας; Στην υγεία μας ρε, υγεία πάνω απ' όλα! Στην υγεία μας βρε παιδιά! Μεγάρα! Μεγάρα! Πού είναι η γραφομηχανή μου; Θέλω τη γραφομηχανή μου, έχω να γράψω για μια λεσβιακή παρτούζα. Όλες οι γυναίκες της ζωής μου είναι εδώ. Ναι.

Με κοιτούν από ψηλά και με χαϊδεύουν. Και με αγαπούν. Φυσικά και με αγαπούν. Όλοι με αγαπούν. Γιατί υπήρξα καλό παιδί ε; Βέβαια. Στην πυρά και στον τροχό. Να καίγεται την ώρα που ακρωτηριάζεται. Ένα αλέγκρο θέαμα, ένα υπερθέαμα. Ελάτε ρε, ελάτε. Ελάτε να δείτε το υπερθέαμα, η προπώληση των εισιτηρίων ξεκίνησε, ό, τι προλάβετε. Ειδικά εισιτήρια για ανέργους και φοιτητές, ατέλειες πέντε ευρώ. Πρωταγωνίστρια η Καζαμπούμπου! Γρήγορα κυρίες και κύριοι μια και μόνο παράσταση δεν θα ξαναγίνει. Και ο τίτλος; Πρέπει να βρούμε τίτλο. Βέβαια. Ο τίτλος είναι που θα τραβήξει κοινό ή κριτικούς. Πρέπει να βρω κάτι καλό δεν μπορώ να λέω ελάτε να δείτε το «Χωρίς τίτλο». Η Αφροδίτη της Μήλου. Μα ποιος ονόμασε το άγαλμα αυτό έτσι; «Η Πόρνη των Αμπελοκήπων» Να ένας τίτλος. Ελάτε λοιπόν ελάτε να δείτε την πόρνη των αμπελοκήπων. Μεγάρα! Μεγάρα! Έλα να δεις την πόρνη των Αμπελοκήπων! Για μια και μόνο παράσταση συμβαίνει μπροστά στα μάτια σας. Ελάτε! (ξεκαρδίζεται) Ελάτε! Ελάτε! Ελάτε (θυμώνει) Ελάτε να δείτε την τραγωδία της γυναίκας που έχασε τα χέρια της! Η πραγματική τραγωδία δεν έχει τέλος!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Ο Ηρακλής κατεβαίνει από τη σκηνή και αρχίζει να μιλάει / επιτίθεται στους θεατές (αυτοσχεδιαστικό)

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ελάτε να δείτε τη γυναίκα χωρίς χέρια! Ελάτε κι εσείς, σηκωθείτε! Η τραγωδία του αιώνα! Η τραγωδία ξεκίνησε, η τραγωδία είναι εδώ. Η τραγωδία είναι μέσα μας. Η τραγωδία είναι παντού. Η τραγωδία υπάρχει. Να, τώρα θα βγει η Αντιγόνη ή μάλλον όχι, θα βγει η Μήδεια ή ίσως η Έντα Γκάμπλερ που έβαλε το όπλο στο μουνάκι της. Ελάτε, ελάτε όλοι σε αυτό το πανηγύρι. Ελάτε σας λέω μη ντρέπεστε, δεν έχει τέλος καμία τραγωδία. Όλα ξεκινούν και αρχίζουν απ' το μηδέν όλα κάνουν κύκλο σε αυτή τη ζωή! Βρέχει, βρέχει, βρέχει στη φτωχογειτονιά! Βρέχει και στην καρδιά μου! Πάω να βρω τον Κέρβερο φίλοι μου. Φίλοι μου, φίλοι μου φίλοι μου αγαπημένοι μου φίλοι σας έχω αγαπήσει και με έχετε αγαπήσει σας έχω μισήσει και με έχετε μισήσει! Η ζωή είναι εδώ. Ο θάνατος είναι εδώ. Όλα ξεκινούν τώρα! Χειροκροτήστε! Χειροκροτήστε είπα! (Εξαλλος)

Ο Ηρακλής κάθεται στο κοινό και παρακινεί τους θεατές να χειροκροτήσουν, ουσιαστικά τους εξαναγκάζει.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Χειροκροτήστε γαμώ το φελέκι σας! Όποιος δεν χειροκροτήσει δεν βγαίνει από εδώ μέσα!

Οι θεατές χειροκροτούν

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ας θαυμάσουμε τη Μήδεια. Μήδεια! Μήδεια βγαίνεις.

Βγαίνει η Μεγάρα στη σκηνή ντυμένη αρχαιοελληνίδα και σχεδόν βουρλωμένη.

ΜΕΓΑΡΑ: Ιάσωνα;

ΗΡΑΚΛΗΣ: Δεν πείθεις δεν πείθεις θέλουμε να κλάψουμε, να κλάψουμε θέλουμε. Χειροκροτήστε.

ΜΕΓΑΡΑ: «Ιάσωνα συμπάθα με για κείνα τα λόγια που είπα. Ξέρεις να υπομένεις την άγρια οργή μου, μια και τόσες περάσαμε γλυκές στιγμές αγάπης. Στον εαυτό μου όταν ξανάρθα... στον εαυτό μου όταν ξανάρθα..

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μη χάνεις τα λόγια σου!

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή...

ΗΡΑΚΛΗΣ: Πες μας κι έναν μονόλογο από το σύγχρονο ρεπερτόριο!

ΜΕΓΑΡΑ: Ηρακλή σε παρακαλώ..

ΗΡΑΚΛΗΣ: Κάνε μας το μπλέ!

ΜΕΓΑΡΑ: Ναι. (Κάνει έναν αυτοσχεδιασμό)

ΗΡΑΚΛΗΣ: Δεν το κάνεις σωστά. Δε βλέπω ναύτες, δε βλέπω θάλασσα, δε βλέπω καλοκαίρι, δε βλέπω πάθος στην έκφραση. Ποια είσαι στα αλήθεια και τι γυρεύεις από το θέατρο αν δεν μπορείς να κάνεις το μπλε;

ΜΕΓΑΡΑ: (Βάνει τα κλάματα)

ΗΡΑΚΛΗΣ: Πες μας ένα τραγούδι τώρα!

ΜΕΓΑΡΑ: (Λέει ένα τραγούδι πολύ συγκινητικά και μελωδικά)

Μπαίνει ο Θησέας.

ΘΗΣΕΑΣ: Ηρακλή; Ηρακλή!

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ποιος είσαι εσύ; (Σηκώνεται από το κοινό)

ΘΗΣΕΑΣ: Ηρακλή εγώ είμαι ο φίλος σου ο Θησέας.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Δεν σε πιστεύω είσαι κι εσύ ένας από τη συνομοσία. Ξέρω τι θέλετε όλοι αλλά δεν θα γίνει.

ΜΕΓΑΡΑ: Θησέα σε παρακαλώ ηρέμησέ τον κάνε κάτι δεν μπορώ (κλαίει)

ΘΗΣΕΑΣ: Έλα Ηρακλή θα πάμε στην Αθήνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μου πήρατε τη γραφομηχανή για να σταματήσω να γράφω! Ήταν συνεννοημένο αυτό ε; Νομίζεις δεν ξέρω τι είστε εσείς ε; Νομίζεις δεν ξέρω ποια σας έβαλε; Νομίζετε είμαι βλάκας; Δεν θα σας περάσει, τίποτα δεν θα σας περάσει!

ΜΕΓΑΡΑ: Θησέα τι να κάνω, στην αρχή νόμιζα ότι ήταν πλάκα. Τα παιδιά έχουν φύγει έχουν πάει στη γιαγιά, έχω πάρει τηλέφωνο τρεις γιατρούς και η μόνη λύση είναι αυτό που σου είπα στο τηλέφωνο. Δεν μπορώ να τον βλέπω έτσι. Θέλω να κάνω εμετό ζαλίζομαι.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Νομίζατε θα σταματήσω να γράφω. Νομίζατε θα γίνουν όλα όπως σας βολεύουν. Σας γελάσανε όμως. Ο Ηρακλής είναι εδώ. Και είναι δυνατός. Πολύ δυνατός.

ΘΗΣΕΑΣ: Ηρακλή...

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μην με πλησιάζεις! Σε λίγο θα ανέβει η παράσταση. Να εδώ στη σκηνή. Κοίτα τον κόσμο που περιμένει. Ο κόσμος χειροκροτεί. (στο κοινό) Χειροκροτήστε! Χειροκροτήστε! Χειροκροτήστε γαμώ το φελέκι μου. Έχουν πληρώσει όλοι αυτοί εισιτήριο πρέπει κάτι να δουν. Κάποιος θα πεθάνει απόψε. Κάποιος θα ζήσει. Όλα κάπως θα συνεχιστούν. Πρέπει κάτι τραγικό να συμβεί. Πρέπει κάπως να αποζημιώσουμε το χρόνο τους. Έχουν βγει φωτογραφίες γι αυτή την παράσταση, έχουν τυπωθεί προγράμματα έχουν γραφτεί λέξεις, κάποιος ασχολήθηκε με τη σκηνοθεσία, κάποιος με τη συγγραφή. Κάποιος κάπου κάποτε ανακάλυψε το θέατρο και μην ξεχνάμε την κυρία Τούλα ή Ιουλία στην Τρίτη σειρά που έβαλε κραγιόν και πρέπει να πάρει κάτι. Ορίστε λοιπόν μαζευτήκαμε εδώ όλοι απόψε αγαπητοί μου θεατές για να δείτε το Μαινόμενο. Είμαι ο Μαινόμενος και κάνω σόου. The one man show! Θέλετε να σας παίξω κάτι; Θέλετε να σας τραγουδήσω; (τραγουδά) θέλετε να σας κάνω το μπλέ; (κάνει το μπλέ). Η κυρία προηγούμενως δεν τα κατάφερε. Ακούω παραγγελιές. Ποιος θέλει να δει το πουλί μου; Α με συγχωρείτε, γυμνό και ναρκωτικά δεν κάνω.

Η Μεγάρα κάνει νόημα στο Θησέα και ο Θησέας κάνει νόημα σε τέσσερις ανθρώπους εκτός σκηνής.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

Ξαφνικά μπαίνουν τέσσερις αστυνομικοί.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ποιοι είστε εσείς παλικάρια; Α θα είστε οι κριτικοί της παράστασης. Ναι. Πάντα βασιζόμουν στην καλή κρίση των κριτικών. Ελάτε στο ερωτικό όργιο της συγγραφής! (Πάει να γλύψει έναν αστυνομικό)

Οι αστυνομικοί περνούν χειροπέδες στον Ηρακλή και τον σηκώνουν στους ώμους τους.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Μα πού με πάτε; Να με δοξάσετε; Θα βγάλω κάποιο λόγο; Γιατί με σηκώσατε στα χέρια; Μα ποιος είμαι; Πήρα το βραβείο πούλιτζερ; Το νόμπελ λογοτεχνίας μήπως; Σας αγαπώ λοιπόν, όλους σας αγαπώ! Αντίο αγαπητό κοινό! Θα τα πούμε σε μια κάποια βράβευση πάλι ή σε καμιά παράσταση. Και μην ξεχνάτε να ονειρεύεστε. Το θέατρο είναι ιστορίες! Σας ορκίζομαι ότι πάντα θα γράφω ιστορίες όπου και να μαι. Αντίο! Αντίο σας! Σας ευχαριστώ!

Οι αστυνομικοί με τον Ηρακλή κατεβαίνουν εξέρχονται της σκηνής ενώ η Μεγάρα κλαίει στον ώμο του Θησέα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Μπαίνει ο Δίας

ΔΙΑΣ: Κατάρες ακούω, ευχές ακούω, είμαι ο Δίας και όλους τους βολεύω. Το δίκαιο των ανθρώπων σκληρό αλλά ποτέ ένα. Χορέψτε όλοι, χορέψτε γιατί μια μέρα θα αποθάνετε, γεννιέστε σε τούτο τον κόσμο κλαίγοντας γιατί η ζωή δεν είναι παιχνίδι, μαθαίνετε όμως να παίζετε και να διεκδικείτε. Διεκδικήστε το λοιπόν... ρε μαλάκες ούτε μια σκάλα για τον πατέρα των θεών τι σκατά από μηχανής θεό λέμε θα βγάλουμε στο τέλος;... Διεκδικήστε το λοιπόν πριν το χάσετε. Τον λάθος άνθρωπο βρήκε η Ήρα για να πετύχει τους δαιμόνιους σκοπούς της μα όλοι πήραν ένα μάθημα. Ε όχι ρε παιδιά δεν θα σας το δώσουμε και στο πιάτο! Ε συγγνώμη παραιτούμαι. (Ξεντώνεται) Και αυτός είναι ένας πολύ σκατά ρόλος για την καριέρα μου. Έχω τελειώσει δραματική σχολή, έχω κάνει τόσα σεμινάρια, έχω ακολουθήσει ολόκληρη μέθοδο για να παίξω σε ένα

έργο ενός συγγραφέα που δεν τον ξέρει ούτε η μάνα του με μια υπόθεση που μπάζει από παντού για να πληρωθώ ψίχουλα. Είμαι ένας απογοητευμένος ηθοποιός που παίζει τον Δία! Άκου εκεί ρόλο. Τον Δία! Τέλος πάντων αφού πρέπει να τα πω θα τα πω. Πάλι καλά που δεν μου ζήτησαν να κάνω το μπλέ δε λες. Ο Ηρακλής Κεχαγιάς μπήκε στο ψυχιατρείο με εισαγγελική παρέμβαση και αιτία ένα μανιακό επεισόδιο. Του το προκάλεσε η Ήρα που κανονικά ήθελε να τιμωρήσει τον κανονικό Ηρακλή, τον original αλλά μπερδέψανε η Ίριδα και η Λύσσα τις χρονομηχανές και τα κάνανε όλα πουτάνια. Εγώ τώρα σε αυτόν εδώ τον μονόλογο πρέπει να επιπλήξω την Ήρα και να πω ηρωικά και με στόμφο ότι η Ήρα δεν είναι σωστή σύζυγος και ότι δεν έπραξε σωστά και άλλες τέτοιες αρλούμπες. Μα που πάει τέλος πάντων το σύγχρονο θέατρο μου λέει κάποιος; Παρ' όλα αυτά δεν το βάζω κάτω. Πιστεύω πολύ στα όνειρά μου. Σήμερα ξεκίνησα εδώ σε αυτό το θέατρο με αυτόν τον ρόλο του Δία. Επίσης ξεκίνησα και δίαιτα. Από το πρωί έχω φάει ένα μήλο. Μια μέρα θα γίνω κι εγώ ένας Ρόμπερτ Ντε Νίρο ή ένας Μπένεντικτ Κάμπερμπακτ. Έχω όνειρα εγώ δεν είμαι ένας τυχαίος ηθοποιός. (Βγάζει να καθαρίσει ένα αχλάδι) Γι αυτό κάνω δίαιτα. Γιατί ένας ηθοποιός πρέπει αρχικά να έχει ωραίο σώμα. Πρέπει επίσης να έχει φωνή, καλή άρθρωση, να γυμνάζει τη μάσκα του και να έχει αέρινη κίνηση. Δεν ξέρω βέβαια αν μπορώ να πείσω ως Δίας. Αυτό που ξέρω είναι ότι είναι καλύτερη δουλειά από το escape room που βρήκα. Στο escape room μου ζητήσανε να κάνω το δαιμονισμένο. Τους εντυπώσιασα φυσικά γιατί έχω δει πολλά θρίλερ αλλά το ρόλο του Δία τον έχω στο πετσί μου. Μην κοιτάτε που βαριέμαι να σας τον δείξω. Απλά σκέφτομαι «γιατί όλα αυτά;». Θέλω να πω, δεν είναι λίγο μπουρδα; Καταλαβαίνετε; Και τελικά τι αξία έχει και η ίδια η υποκριτική τέχνη ή το ίδιο το θέατρο; Εννοώ μια χαρά δεν καθόμαστε και τα λέμε; Εγώ κι εσείς, εσείς κι εγώ. Βέβαια μπορεί να μονολογώ ασύστολα αλλά δεν έχει να λέει. Να φανταστείτε είναι τόσο μπουρδέλο η παραγωγή που κάθομαι και τρώω το αχλαδάκι μου και κανείς δεν με έχει σταματήσει τόση ώρα να μου πει «ε τι κάνεις εκεί; Κάνε το Δία». Αλλά άντε βρε, επειδή είστε εσείς και επειδή σας αγαπώ θα κάνω λίγο Δία. (Ντύνεται). Το δίκαιο και το άδικο πολύ μην εξετάζεις. Σαν βρεις αγάπη αγάπαγε και αλλού μην θες να ψάξεις. Ο Ηρακλής τρελάθηκε, πάει το παλικάρι. Και η Ήρα βρίσκεται σε συμφορά, ουρλιάζει απ' το κακό της. Ρε παιδιά τώρα είμαστε σοβαροί; Αυτό είναι αποτυχημένη προσπάθεια για ομοιοκαταληξία. Νομίζω πρέπει να αφήσουμε τα πράγματα όπως φαίνονται να είναι. Και γιατί να υπάρξει από μηχανής θεός στο κάτω κάτω;

Παραιτούμαι. Δεν με εμπνέει αυτή η παράσταση, δεν είναι του γούστου μου, δεν μου ταιριάζει. Συγγνώμη αλλά θα αποχωρήσω. Αποχωρώ από το θεατρικό αυτό σχήμα.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Μπαίνει η Ήρα

ΗΡΑ: Δία! Λυπήσου με και δείξε οίκτο. Μην με μισήσεις και μην ξεσπάσεις πάνω μου γι αυτό που έκανα. Σε ικετεύω, σκέψου τα πόσα χρόνια περνούμε εδώ μαζί στον Όλυμπο.

ΔΙΑΣ: Ε μάλλον δεν παρακολούθησες το μονόλογο πριν, σταμάτησα την παράσταση στη μέση και φεύγω.

ΗΡΑ: Μη φύγεις άκουσε μόνο αυτά που έχω να σου πω ω Δία! Πατέρα εσύ ανθρώπων και θεών, μονάκριβε Ήλιε του κόσμου.

ΔΙΑΣ: Όχι όταν εννοώ φεύγω εννοώ φεύγω φεύγω.

ΗΡΑ: Δία μη φεύγεις άκουσέ με.

ΔΙΑΣ: Άφησε τα πόδια μου ντε.

ΗΡΑ: Αφήνω τα πόδια σου και πιάνω τα χέρια σου.

ΔΙΑΣ: Άσε τα χέρια μου μωρή ανώμαλη σου λέω φεύγω.

ΗΡΑ: Τι εννοείς;

ΔΙΑΣ: Τα παρατάω, άντε γεια!

Ο Δίας φεύγει.

ΗΡΑ: Α. Κι όταν μένει κάποιος μόνος στη σκηνή, δε μένει παρά να μονολογήσει. Είμαι η Ήρα. Γυναίκα του Δία. Είμαι γυναίκα τιμωρός. Είμαι γυναίκα τιμωρός γιατί ο Δίας ξενοπηδάει από δω κι από εκεί. Και τώρα θα σας κρατήσω συντροφιά μέχρι τον επόμενο μονόλογο. Μικρή έκανα μπαλέτο. Ναι στον Όλυμπο η μαμά Ρέα μας έβαζε να κάνουμε μπαλέτο γιατί όλες οι θεότητες έπρεπε να μάθουμε μπαλέτο. Δεν σας πείθω ε; Ναι. Ε παίζω και πιάνο επίσης. Γιατί ένα πιάνο βοηθάει μια ηθοποιό - μια θεότητα ήθελα να πω - να έχει πειθαρχία. Και στον Όλυμπο είχαμε πάντα πειθαρχία. Μικρή μάλωνα με την Αφροδίτη για τα παιχνίδια. Εκείνη μου έπαιρνε τις κούκλες γιατί εγώ τις έφτιαχνα πιο όμορφες. Εγώ

δηλαδή έφτιαχνα πάνινες παραδοσιακές κούκλες μαζί με την Εστία, που ναι κι αυτή ορκισμένη παρθένα και η Αφροδίτη έπαιρνε τις έτοιμες μπάρμπι από τα σουπερ μάρκετ. Δεν κολλάνε τα σουπερ μάρκετ ε; Ναι. Όταν μεγάλωσα λίγο η μαμά Ρέα μας μίλησε για το σεξ. Το σεξ είναι μεγάλη ιστορία. Να διευκρινήσω εδώ πως η Αφροδίτη ήξερε από μικρή τα πάντα για το σεξ αφού είναι η θεά του σεξ. Και η Αφροδίτη δεν είναι παιδί μου! Εγώ μέχρι να πάω με τον Δία ήμουν πάντα παρθένα. Βέβαια. Και ακόμη είμαι παρθένα παρό τα παιδιά που έχουμε κάνει. Γιατί η μητέρα των θεών δεν γίνεται να μην είναι παρθένα. Η δικαιολογία είναι ότι λούζομαι σε ένα ποτάμι. Μόνο που δεν θυμάμαι πώς το λένε αυτή τη στιγμή. Ηθοποιός είμαι, δεν είμαι αρχαιολόγος. Όχι είμαι γλάρος αυτό ήθελα να πω. Τι άλλο να σας πρωτοπώ για τον Όλυμπο. Όλοι οι θεοί είχαμε έναν κανόνα. Έπρεπε να είμαστε ευτυχισμένοι. Ό, τι και να συνέβαινε. Γιατί ήμασταν θεοί. Και οι θεοί δεν γίνεται να είναι δυστυχείς. Έτσι κάναμε ρουτίδες – γραμμούλες γύρω απ’ το χαμόγελό μας γιατί κάναμε εμετό την ευτυχία, ξερνάγαμε την ευτυχία μοιράζαμε απλόχερα στον κόσμο την ευτυχία, μας λατρεύανε παντού και πάντα και για πάντα. Ο κόσμος μας πρόσφερε θυσίες γιατί ό, τι και να συνέβαινε εμείς ήμασταν υπεύθυνοι ακόμα και για τις δυστυχίες δεν τους πείραζε, οι θεοί ήξεραν. Βέβαια αυτό είναι μια χριστιανική μοιρολατρική λογική, αλλά ηθοποιός είμαι και προσπαθώ να πω μια ιστορία. Και πολλή ευτυχία. Και γίνονταν πόλεμοι για χάρη μας και πάλι πολλή ευτυχία. Μέχρι που μας ξέχασαν. Κι έκαψαν τους ναούς μας και αρχίσαμε να σβήνουμε στο χρόνο. Και η Ήρα η θεά της οικογένειας αντικαταστάθηκε από κάποια αγία που ούτε που την ξέρω. Και ο Παρθενώνας, ναός της θεάς Αθηνάς στην Αθήνα έγινε ναός της αγίας Σοφίας ή κάτι τέτοιο. Όλα αλλάζουν όμως. Οι άνθρωποι αλλάζουν. Οι θρησκείες αλλάζουν. Ο κόσμος όμως μένει ίδιος. Οι νόμοι της φύσης μένουν ίδιοι. Κι εμείς κατοικούμε στον Όλυμπο, χαμογελώντας για τα πάθη μας και τα λάθη μας. Ο Δίας έφυγε και με άφησε μόνη. Πάντα με αφήνει μόνη. Αλλά όλα από εκεί δεν αρχίζουν και τελειώνουν ίσως; Από κάποιον άνθρωπο που κάποιος κάποτε κάπου τον άφησαν μόνο.

Σκοτάδι

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Δεμένος στο κρεβάτι του ψυχιατρείου ο Ηρακλής μονολογεί.

ΗΡΑΚΛΗΣ: Ναι; Ναι; Είναι κανείς εδώ; Που είναι ο κύριος; Πού είναι η κυρία με τα άσπρα; Ναι; Μαμά; (Παύση) Είμαι ο Ηρακλής! Είμαι ο

Ηρακλής και ψάχνω τον Κέρβερο! Κέρβερε! Κέρβερε είσαι εδώ. Πού είναι η γραφομηχανή μου; Μεγάρα; Μεγάρα που είσαι; Θέλω τη γραφομηχανή μου. Πρέπει να γράψω να γράψω τα αριστουργήματά μου. Ανεβαίνει η παράσταση του αιώνα σε λίγες μέρες! Ανεβαίνει η Μήδεια. Μη χάσετε τη Μήδεια! Η Μήδεια θα ακρωτηριαστεί για λίγες μόνο παραστάσεις! Μαμά; Νίκη της Σαμοθράκης; Αφροδίτη της Μήλου; Κέρβερε (ξεκαρδίζεται) Αν υπάρχει κανείς που με αγαπά να το πει τώρα αλλιώς να σιωπήσει για πάντα. Κέρβερε!

ΤΕΛΟΣ